

KATE SPICER

HOND
VERMIST

Vertaling Saskia Peeters

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Kate Spicer
Oorspronkelijke titel: *Lost Dog*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Saskia Peeters
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: chrisatpps / Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0628 4
ISBN 978 94 027 6019 4 (e-book)
NUR 402
Eerste druk januari 2021

Originele uitgave verschenen bij Ebury Press, Londen, Groot-Brittannië.
Kate Spicer has asserted her right to be identified as the author of this work.

'Dit zij het vers' van Philip Larkin, oorspronkelijk gepubliceerd in *High Windows*, is opgenomen met toestemming van Faber & Faber Ltd. Copyright © 1974, The Estate of Philip Larkin. De vertaling is van Cornelis W. Schoneveld.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

DEEL EEN
VROUW ONTSPOORD

HOOFDSTUK EEN

Voor Kerstmis een hond, dat was het plan. Maar een lurcher adopteren is verre van eenvoudig. Twee maanden lang hebben we vrouwen van middelbare leeftijd met piepende schoenzolen en lawaaierige anoraks over de vloer die rondscharrelen in ons appartement, hokjes aanvinken en vragen stellen. Het is net een politieonderzoek.

We komen niet in aanmerking voor Zac met één oog of voor Honey. Ze hebben steeds twee argumenten. Om te beginnen ons gebrek aan ervaring. Jezus, hoe moeilijk kan het hebben van een hond zijn? Mensen krijgen kinderen zonder dat Maureen van Lurcher sos haar goedkeuring heeft gegeven. Ik probeer hun vertrouwen te winnen, gesprekjes aan te knopen. Het heeft geen zin. Denk je dat ze bij de Carlton Club, een van de meest vooraanstaande besloten genootschappen van Londen, kritisch zijn? Probeer dan eens het vertrouwen te winnen van de mensen van Lurcher sos; het is nog makkelijker om voor kernwapens bestemd plutonium te kopen op het darkweb.

Het tweede probleem is onze trap, waarnaar ze wijzen terwijl ze ernstig praten over hoe gevaarlijk die zou zijn voor een lurcher met van die lange, stakige poten. Te veel treden, sorry. Nee. 'Maar de

hond zal nóóit de trap naar onze slaapkamer op hoeven, want honden slapen niet in slaapkamers,' werp ik tegen. 'Honden mogen niet bovenkomen.'

Dat de trap er is, is al genoeg reden voor hen. Dat had ik niet verwacht. Ik laat de lurcherspecialisten voor wat ze zijn en ga voor een eenvoudiger alternatief. Een officiële liefdadigheidsinstelling die allerlei soorten dieren redt, van cavia's tot ezels. Daar vinden we 'Merlin, een vier jaar oude lurcher', een hoopje hondvormige, rommelige, koekkleurige vacht. Er staat maar één foto van hem op de website, en die is zwart-wit en genomen in de kofferbak van een auto. Hij zit erbij als de sfinx die zich zojuist is rot geschrokken. Hij ziet er volgens mij niet echt uit als een lurcher, maar ik ben inmiddels wanhopig. Ik wil een hond.

Opnieuw worden we bezocht door een vrouw in een anorak. Dit keer is Charlie ook thuis. Ze zit wel met de levensgevaarlijke trap, maar heeft er minder problemen mee dan de eerdere bezoekers van de lurcherclub. 'Hij is te steil en het feit dat de treden open zijn kan heel gevaarlijk zijn.'

'De hond gaat niet naar boven. Ik wil boven geen honden hebben,' zeg ik terwijl ik mijn beste impressie van een onwrikbaar manwif weggeef.

'En ik maak de treden wel dicht met glasplaten. Dat zal ik meteen doen,' voegt Charlie eraan toe.

'O,' zegt ze. 'Dat zou kunnen werken.'

Vier dagen later, op dinsdagavond, word ik gebeld door ene Sara van de stichting die me vertelt dat ik 'Merlin' mag hebben als ik dat wil. Het glas is al besteld, vertel ik haar. 'Mooi, want ik wil foto's zien als bewijs dat het is gebeurd. Ik heb gehoord dat die trap erg steil is.'

Als Sara belt, zit ik aan mijn zware kersenhouten bureau en ben ik halverwege een stuk over gezondheid, dat maandagochtend in-

geleverd had moeten zijn. Twaalfhonderd woorden over een fenomeen dat 'drunkorexia' wordt genoemd. Drunkorexia wil zeggen dat je al je calorieën opspaat voor wijn. Het was geen probleem om ervaringsdeskundigen te vinden.

Mijn aantekeningen over drunkorexia worden terwijl we praten aangevuld met krabbels en hondentekeningetjes.

'Hij is bij ons gekomen omdat het bij zijn laatste baasje niet ging. Hij werd op zijn kop gezeten door het teefje dat er al was, dus ze hebben hem weer aangeboden voor adoptie.'

'Hoe is hij?'

'Ach, het is een schat. Hij is nu drie maanden bij me. Ik begrijp niet waarom niemand hem wilde hebben. Hij geniet van zijn wandelingen en gedraagt zich voorbeeldig aan de lijn. Hij reageert het best op een-op-eencontact. Net als veel van deze honden is hij het liefst bij een vrouw alleen.'

'Mijn vriend is een vriendelijke man, heel zachtaardig,' zeg ik.

'Ja, dat is prima, maar zorg ervoor dat jullie niet schreeuwen, want dan zoekt hij een hoekje op om zich te verstoppen of loopt hij weg en plast hij alles onder. Hij is een sterke jongen, maar angstig aangelegd.'

Het is alsof ik een makelaar hoor praten bij wie elke zin een verborgen betekenis heeft. Ik tel de 'niemand wil hem...', 'een-op-eencontact...', 'alles onderplassen...', 'sterke jongen...' en 'angstig' bij elkaar op en zie een lelijke, incontinentie hond voor me die mensen bijt en dan wegrent. Ik zie een hond voor me die niemand wil. 'Dus dan wordt dit zijn derde thuis?'

'Voor zover ik weet wel.'

Sara vertoont de klassieke gespreksvaardigheden van een dierenvriend. Ik bespeur een terughoudendheid om details te delen, die niet voortkomt uit agressiviteit of geslotenheid, maar uit de simpele behoefte om niet te veel met mensen te hoeven praten. Mijn

uitbundige dankbaarheid krijgt geen enkele blijk van erkenning. Mijn nieuwsgierigheid voelt als een ongemak. Ik wil gewoon meer weten.

‘Hij is ergens in Manchester op straat gevonden. Hij was niet gechipt, droeg geen halsband, dus wie weet.’

‘Heb je enig idee van welke rassen hij een kruising is?’

‘Nou, hij is vrij gedrongen. Hij zou een kruising van een labradoedel en een saloeki kunnen zijn, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen.’

Labradoedel, saloeki? Dit is niet de zuivere lurcherkruising die ik in gedachten had. Ik houd van ruwharige lurchers; die zijn stoer, maar hebben een hoogpotig, slank, sierlijk silhouet dat de suggestie wekt van een stamboom. Ik zou er ontzettend cool uitzien naast zo’n hond. Deze Merlin is ruwharig, maar kan een lurcher wel een lurcher zijn als hij is gekruist met een labradoedel? Misschien is dit wel gewoon een labrapoeki of een saloebradoe. Wat het ook is, dit klinkt niet als de soepele, magere, nobele windhond die ik in gedachten had.

Er gaan allerlei weinig aansprekende gedachten door mijn hoofd. Om te beginnen over mijn consumentgerichte aanpak bij het kopen van een levend ding. Maar nu ik ben uitverkoren om deze Merlin te adopteren, vraag ik me ineens af wat er mis is met deze organisatie, en met de hond. Het is net als wanneer een man je duidelijk maakt dat hij je leuk vindt en jij op hem afknapt – hij moet wel een weirdo zijn.

‘Ik denk dat hij het goed zal hebben bij jou. Ik snap niet waarom je zo vaak bent afgewezen.’

Dat hele glasverhaal gaat wel een paar weken duren. Genoeg tijd om na te denken of ik deze hond wel echt wil. Dus ik word overdonderd als ze zegt: ‘Je kunt hem zaterdag ophalen.’

Dat is te snel. Ik weet niet of ik Merlin wel wil hebben. Kunnen

we niet eerst een keer komen kijken of er wel een klik is? Moet er niet nog een strenge inspectie met anoraks en klemborden worden gedaan door deze zelfbenoemde sociaal werkers voor honden? Ik wil geen hond met labra of doedel in zijn genen. Ik wil een lúrcher.

‘Déze zaterdag?’

Ik moet deze Sara over mijn twijfels vertellen.

‘Ja. Ik zie je om twaalf uur op de parkeerplaats van Thurrock Services. Het is honderdzestig pond, voor de adoptie, en je moet een riem meebrengen.’

‘Dan zie ik je daar. Fantastisch. Dank je wel. Geweldig. Nogmaals bedankt. Héél erg bedankt.’

Ik heb weer een belangrijke beslissing in mijn leven aan het lot overgelaten, net als zwanger worden, een carrière en mijn oudedagsvoorziening. Charlie vertrouwt niet zo op het lot. Hij heeft vijfjarenplannen en een pensioen. Hij staat om vijf uur op om naar de sportschool te gaan.

Ik bel mijn moeder. ‘Mam, we hebben onze hond gevonden. Hij...’

‘O nee, een mánnetje? Je moet geen reu nemen. Die gaan aan de wandel. Die plassen overal. Die...’

‘Ik moet ophangen. Sorry.’

Ik was mijn moeders vooroordeel over mannetjeshonden vergeten, haar latente reuenhaat waar ik nooit de oorzaak van heb kunnen achterhalen. Net als de meeste vrouwen vindt ze het heerlijk om verongelijkt te zuchten: ‘Mannen!’ Niet alle vrouwen van haar generatie stonden op de barricades; de strijd tussen de seksen was voor de minder zichtbare vrouwen van mijn moeders generatie een passief-agressieve strijd die niet in belangrijke feministische boekwerken werd uitgevochten, maar in kleine overwinningen aan het thuisfront.

Het verwerpen van het patriarchaat neemt voor mijn moeder de

vorm aan van het niet willen bezitten van een mannetjeshond en voortdurend klagen over echtgenoten. Ik had totaal niet nagedacht over het geslacht van mijn hond, maar nu ben ik blij dat het een hond is en geen teef. Al zesenvestig en een half en nog altijd blij als een kind als ik iets ontdek waarin ik niet op mijn moeder lijk.

We kijken allebei uit naar de komst van de hond en er gaat geen dag voorbij dat we niet mijmeren over hoe ons jochie zal zijn. We gaan wandelen op de plekken waar we hem misschien mee naartoe kunnen nemen om onszelf ervan te overtuigen dat we dit dier een fantastisch leven kunnen geven. Ik laat Charlie de plek onder mijn bureau zien waar de hond zijn eigen 'kantoor' kan hebben, een plek uit de buurt van mensen waar het donker en rustig is en waar hij, net als ik in mijn kantoor, ongestoord kan zitten en niks doen. Ik houd wel van het idee dat hij op mijn tenen zal liggen slapen. Misschien zal ik meer schrijven met een hond als collega.

In de tijd tussen het besluit om een hond te nemen en het nemen van een hond is de sfeer in huis verbeterd. We hebben iets anders dan ons werk om over na te denken.

In de avonden voordat we naar Essex rijden om hem op te halen, verslind ik zittend in bed Jackie Drakefords boek *The House Lurcher* alsof het reislectuur is. Ik probeer Charlie te prikkelen met opgewonden voordrachten over hun jachtinstinct, darmwormen en de perfecte hondendrol.

'Lurchers kunnen zich zomaar terugtrekken als ze je niet de moeite waard achten... Lurchers blaffen misschien niet veel, maar ze hebben een enorm vocabulaire van geluiden die "lurcherpraat" wordt genoemd... Lurchers doen dingen met je, niet voor je, en zijn de trouwste metgezellen, mits je hun loyaliteit verdient.'

'Hm, interessant, hoor,' mompelt hij onder het dekbed.

'Rauwe, vlezige botten maken het natuurlijke eetpatroon van

honden compleet en moeten drie of vier keer in de week worden verschaft... Luister je wel?

Er klinkt onsamenhangend gemompel, gevolgd door een luide scheet vanonder de dekens, wat aangeeft van niet. 'Lurchers zijn...' Snurk. Ook goed. Ik lees nog urenlang verder terwijl hij naast me ligt te slapen.

Ik moet bekennen dat het ons moeite kost om onze verschillende levens op elkaar af te stemmen. Charlie leeft in een krankzinnig door dubbele macchiato's en ambitie gevoed tempo. Als hij niets doet, slaapt hij. En dan ben ik er, met mijn siësta's, gemiste deadlines en rommel. Het verlangen en de zoektocht naar een hond hebben ons de focus gegeven waar we sinds dat we zijn gaan samenwonen, een jaar geleden, naar op zoek zijn geweest.

De zaterdag dat we 'Merlin' gaan ophalen, voel ik in mijn linkerslaap een lichte tequilahoofdpijn die ik aan het optreden van The Libertines de avond ervoor heb overgehouden. Ik was ergens achter een lint terechtgekomen, niet omdat ik daar hoorde te zijn maar omdat ik erlangs was gekomen en een paar bekenden had gespot. Zoals gewoonlijk kletsten de bevoorrechte feestgangers er luidkeels op los terwijl de band speelde. In plaats van verguld te zijn dat ze waren uitgenodigd, deden ze alsof het hun geboorterecht was. Gratis dingen, de hele tijd, van iedereen. Die lui worden overal voor uitgenodigd en betalen vrijwel nergens voor. Dat ze er zijn, is al een hele eer.

Praat, praat, praat. Patti Smith is de begeleidende act, wist je dat? O, wat gaaf! Ben dol op Patti. Praat, roddel, praat, roddel. Roddel. Darling. Mensen, plekken, dingen. Darling. Darling. Mensen, plekken, dingen. Sommigen waren hartstikke succesvol, anderen waren daar vanwege hun huwelijk, geboorte, uiterlijk, geld, of alle vier, of misschien omdat ze gewoon iemand kenden en leuk gezelschap

waren. Het was een flamboyante bedoening, met sjaals en zwierige jurken. Er dreef een school modellen voorbij.

Ik was niet van plan geweest te gaan drinken, maar deed het toch. Patrón sponsorde de boel. En ik lust wel een margarita of vier. Katers dienen zich vaak aan op gedenkwaardige dagen als bruiloften, begrafenissen, belangrijke sollicitatiegesprekken, fantastische snobistische cultuurfeestjes waar je nooit meer een uitnodiging voor zult ontvangen, dus waarom niet op de dag dat je je eerste hond ophaalt?

Ik had een paar mensen bij het concert verteld dat ik de volgende dag een hond zou krijgen. Eentje zei: 'Nou en?' En de ander zei: 'Leuk, hoor!' Het kon niemand iets schelen. Maar gezien het egoïsme en de onverschilligheid van feestgangers had ik ook kunnen vertellen dat ik een witte tijger zou krijgen en nog niet meer dan een gaap als reactie hebben gekregen.

Charlie was niet meegegaan. Hij gaat zelden mee. 'Ik heb geen zin om jouw aanhangsel te zijn,' zegt hij dan.

Een paar tellen nadat om zeven uur de wekker is gegaan, zegt hij: 'Goed.' Op zo'n even-orde-op-zaken-stellen-toon.

Hij is meteen helder en efficiënt. Hij blijft nog een paar minuten in bed liggen, zegt nog een keer 'goed', en staat op. Hij is gedoucht, voorzien van cafeïne, netjes aangekleed en geurend voordat ik mijn hoofd van het kussen heb kunnen tillen. Hij heeft ook al boodschappen gedaan en geleerd voor zijn volgende financiële examen.

Het is niet zo dat ik door deze lichte maar toch zeer aanwezige kater fysiek last heb van het ochtendlicht; het is meer een mentaal probleem. Het voelt alsof er een klein wezentje voorzichtig heen en weer trippelt over mijn voorhoofdskwab en dat belemmert mijn functioneren, het deel van de hersenen dat ervoor zorgt dat je opstaat en aan de dag kunt beginnen.

Tegenover mijn zelf teweeggebrachte beperkingen hebben we Charlies overactieve functioneren. Hoe meer hij beneden doet, hoe minder ik me ertoe kan zetten op te staan. Het geluid van de blender waarmee hij zijn smoothie maakt, dringt zich vanuit de keuken aan me op. Het is niet alleen het lawaai. Het is het feit dat het groen is en voor hem is samengesteld door een beroemde, beeldschone voedingsdeskundige. Ik bedenk dat we als we onderweg zijn om de hond op te halen, misschien wel een zak chips met zeezout en zwarte peper kunnen halen.

‘Goed. Sta je op?’ roept hij van onderaan de trap. Ik weet dat hij eigenlijk wil zeggen: ‘Kom verdomme je nest uit, lui varken.’

Ja, ja. Ik trek mijn kleren van gisteravond aan, slof naar beneden en probeer wat van de lekkere geuren op te snuiven. Ik zeg vrolijk: ‘Een kopje thee?’

Geïrriteerd door mijn onverantwoorde drang naar genotzuchtige elixers als sterke Assamthee met volle melk bijt hij me toe: ‘Nee, Kate.’ Hij is het theemoment van deze dag duidelijk al gepasseerd. ‘We moeten gaan.’ Ik voel me op mijn nummer gezet. De kater maakt me extra gevoelig. Ik voel me gestraft omdat ik alleen maar mezelf ben.

Charlie wist waar hij aan begon. Hij beweert dat hij voor me is gevallen toen hij me een appel zag eten terwijl ik door de buurt reed met een vuilniszak over het kapotte zonnedak van mijn aftandse Honda CR-x die me vierhonderd pond had gekost. Ik noemde hem mijn Porsche Banana.

‘Waarom gebruik je mijn auto niet?’ zei hij toen mijn auto niet meer door de keuring kwam. ‘Ik gebruik hem bijna nooit.’

Dat was de eerste stap naar een lange relatie.

Ik dacht aan de vijftienhonderd pond die ik waarschijnlijk kwijt zou zijn om de Banana weer rijwaardig te krijgen, woog het bedrag

af tegen de snel krimpende freelance journalistiekmarkt, en zei: ‘Ja, dank je wel, als je zeker weet dat je het niet erg vindt.’

‘Het zou me een genoegen zijn. Ik vind het fijn om jouw parfum te ruiken als ik hem na jou gebruik,’ zei hij.

Wat een lief en romantisch moment was dat. ‘Ik vind het fijn...’ Tja, en dat was niet het enige wat er toen is gebeurd. Het was een kantelpunt, op dat moment klein, maar wel belangrijk. Ik gaf een deel van mijn onafhankelijkheid op. Charlie begon mij te onderhouden. In de vorm van gelijkheid waar ik over droomde, had ik zelf een heleboel geld. Dom genoeg had ik deze indruk gewekt met het miasma van een doorlopend krediet. Al die stenen die ik in de lucht had geworpen, vielen nu terug op mijn hoofd – niet alleen op dat van mij, maar op dat van de wereld in het algemeen – en ik had inmiddels een onrustige relatie met een creditcardrekening, de Belastingdienst en mijn financieel onderlegde vriendje.

Ik zag een uitweg in de vorm van gelijkheid die mijn moeders generatie me had meegegeven. Een man die je onderhoudt.

Niet dat Charlie rijk is, integendeel. We wonen in een leuk appartementje, ik betaal iets minder van de hypotheek dan hij, hij lost een heleboel meer af. Gezien deze financiële disbalans voel ik me verplicht om zijn sokken op te rapen en ze te wassen. Hij betaalt het eten vaker dan ik en heeft dit jaar mijn belasting vereffend. Je denkt dat dat allemaal fijn zal zijn, maar je voelt je een verrader ten opzichte van je idealen. Niets in dit leven is gratis, schatje.

Vrouwen kiezen soms voor relaties waarin alles een transactie is, waarin ieder iets heeft wat de ander wil: zijn geld, haar seks. Dat was niet wat ik voor ogen had.

De machtsbalans trekt scheef als ik blut ben. Als we ruzie hebben en het gaat over geld, wint hij altijd. Mijn moeder zei altijd: ‘Als geldproblemen hun intrede doen, smelt de liefde als sneeuw voor de zon.’ Wat hartstikke ironisch is, aangezien haar soort ons dat

laat-je-door-de-man-onderhouden-model heeft aangesmeerd. Ik wilde zo niet zijn. Maar het voelde alsof we wel die kant op gingen.

‘Goed,’ zegt hij nog maar eens. ‘Ik ga de auto halen.’

Godsamme, ik zou willen dat hij stopte met dat ‘goed’. Ik maak thee voor in de auto en ga op hem staan wachten bij onze achterdeur aan Treadgold Street. Ik zeg ‘achterdeur’, maar het is een poort. We hebben geen voordeur. We hebben deze poort naar een vervallen steegje vol kale geraniums langs de achteringangen van onze burens aan Grenfell en Treadgold Street. Onze voordeur is eigenlijk een achterdeur op de eerste verdieping die te bereiken is via die lawaaijige metalen trap. Als je in het hippe Notting Hill wilt wonen, moet je luxedingen als een voordeur opgeven, tenzij je rijk bent, want dan heb je de voordeuren voor het uitkiezen. En als je superrijk bent, zijn de kelderzwembaden niet aan te slepen.

Net als we het centrum van Londen uit rijden, bedenk ik dat ik ben vergeten geld voor de hond te pinnen en dat we dus nog langs een automaat moeten. Charlies teleurstelling om dit voorspelbare gebrek aan voorbereiding is voelbaar, ook al zegt hij geen woord.

Na een gespannen stilte van vijf minuten zegt hij: ‘Hoe staat het op dit moment met jouw financiën, Kate?’

Aha, een van zijn speciale strafvragen. Een provocerende vraag waarvan hij weet dat het antwoord hem een heel goed excuus zal geven om openlijk kwaad op mij te zijn. Die stelt hij alleen maar wanneer we in een toestand van nauwelijks bedwingbare wrok verkeren. De moed zakt me in de schoenen. Dit is wel het slechtste moment voor een gesprek over geld. Als ik aan hem toegeef dat ik net genoeg geld op mijn rekening heb staan om de derdehands hond te betalen, zal de situatie omslaan in een verhandeling over kredietwaardigheid en dat ik onze kans op een gunstige hypotheekrente vergooi met mijn onhandige manier van met geld omgaan.

Ik heb geen keus. Ik moet liegen.

‘Prima, hoor,’ zeg ik opgewekt. ‘Een paar duizend op de bank en ik heb nog een paar duizend tegoed.’

Omdat hij zijn irritatie nu niet over mij kan uitstorten, richt hij al zijn frustratie verbaal op het verkeer en de andere bestuurders; hij gedraagt zich als een dronkaard met gillesdelatourettesyndroom die tekeergaat tegen papieren zakken die in de rondte worden geblazen door de wind. Ik krimp ineen in de passagiersstoel, verzwakt door tequila en een gestaag toenemende hoeveelheid onuitgesproken grieven.

‘Toe nou, vandaag is een mooie dag. Ik heb er zin in, jij niet? Jij niet? We krijgen een hond.’

‘Hm, ja,’ zegt hij, en ik wacht tot de lucht in de auto zich klaart en de warmte terugkeert in onze interacties.

‘LUL!’ Een Priusrijder.

En zo verlopen de volgende dertig minuten op de M25.

‘Stomme ZAK!’ Hij ramt met zijn vuist op de claxon als een wit busje hem afsnijdt bij een afrit.

Concentreer je op de hond, denk ik. Concentreer je op het positieve. Concentreer je op het dier dat je nog nooit hebt gezien en dat nu bij jullie thuis komt wonen.

‘Sara zei dat we niet moesten schreeuwen waar hij bij is, wist je dat? Ze zei dat hij gaat plassen als we schreeuwen,’ zeg ik met mijn speciale afgemeten, rustige stem. ‘Denk je dat je rustig kunt worden voor we bij de hond zijn?’

Het lukt me niet meer om iets te zeggen zonder passief-agressief te klinken.

‘Ja, daar ben ik me van bewust,’ zegt hij met zijn eigen speciale ultrakalme stem die hij alleen gebruikt als ik mijn ultrakalme stem opzet. Hij tuurt naar de weg met een gezicht als een oorwurm. Er heerst rust tot de volgende Priusrijder op de verkeerde baan terecht komt.